

1772, 6. 8. 172. 7.
IOACH. ERDMANN SCHMIDT, D.

ORDINIS ICTORVM H. T. DECANVS

PROGRAMMA

D E

**EPISCOPIIS VILLANIS
A CAROLO M. PROHIBITIS,**

QVO

VIRI PRAENOBILISSIMI
NICOLAI GERHARDI FEYGA,
HAMBVRGENSIS

DISPVTACTIONEM IN AVGVRALEM

D E

IVSTITIA POENARVM CAPITALIVM PRAESERTIM
IN CRIMINE FVRTI PERICVLOSI ET TERTII
SECVNDVM CONSTITVTIONEM CAROLINAM ET

IVS HAMBVRGENSE

DIE XVIII. JANVARII

S V B P R A E S I D I O

VIRI PERILLVSTRIS

IO. AVG. HELLFELD

IN AUDITORIO ICTORVM HABENDAM

INDICIT.

— — — — —
JENAE, LITTERIS MAVKIANIS

CIOIOCCCLXXII.

§. II

Magnae de episcopis villanis, qui etiam chorepiscopi dicebantur, regnante Carolo M. motae sunt quaerelae. Multis illi fungebantur actibus, qui, quum ad ordinem pertinerent episcopalem, ab ipsis, qui veri episcopi non erant, peragi non poterant. Miserat Carolus ad Leonem Pontificem, eius hac re inquirendae sententiae causa Arnonem Archiepiscopum Iuuauensem. Respondebat Papa, rem iam olim in conciliis esse decisam, episcopos villanos damnabat, et exilio multetari iubebat. Mitius cum illis egit Synodus Ratisbonensis, quae ad ordinem presbyterorum illos rededit, et, quae ab illis acta fuerant, nulla declarauit, simulque, ne, quod ordinis episcopalis esset, in posterum susciperent, seuere

a 2

pro-

IV

prohibuit. Synodi decreta a. 1000. capitulari confirmavit Carolus.

STEPH. BALVIZIUS *in capitulas. Regum Franc. t. I. p. 1080.*

§. II.

Sed ut haec distinctius intelligantur, post viros doctissimos, qui de chorepiscopis scriperunt, veluti Dionys. Petauium, Blondellum, Petrum de Marca, Caeum, Hammon-dum, Barlovium, Binghamum, Basnagium, Thomassinum, Suicerum et Franc. Ant. Knittel meam quoque symbolam adiiciam, triplicem chorepiscoporum notaturus significationem.

§. III.

Ruri iam inde a saeculo primo ecclesias fuisse, egregie ostendit Franc. Ant. Knittel. Hae vel vrbis episcopo suberant, vel, si qua vrbs, quod in Asiae et Africæ regionibus accidere facile poterat, non erat, toti regioni praeficiebatur episcopus, qui certam, fixamque non habebat sedem; sed a χωρᾳ, regione, cui impositus erat, dicebatur chorepiscopus, qui, quamuis propter sedis dignitatem, ex qua post prima ecclesiae christianaæ tempora episcopos aestimare solebant, vrbis episcopo videretur inferior, verus erat episcopus, et propriam habebat dioecesin, Sententiae meae probandæ causa, omissis aliis, vnicum ex Athanasi Apolog. 2. contra Ischyram adducam locum: Μαρεωθης της Ἀλεξανδρειας ἐσι, και ἔδεποτε ἐν τη χωρᾳ γεγονεν ἐπίσκοπος, οὐδὲ χωρεπίσκοπος, ἀλλα τω της Ἀλεξανδρειας ἐπίσκοπω αἱ ἐκκλησιαι πασσις της χωρας ὑποκεινται, Ἐκαστος δε των πρεσβυτερων ἔχει τας ιδιας χωρας μεγι-

545,

τας, καὶ ὁριθμῷ δεκα, καὶ πλεονας. Ἡ δὲ κωμη, ἐνθα δίνει ὁ ισχυρας, βραχυτάτη, καὶ ὀλιγων αὐθεωπων ἐσι. Mareotis regio ad Alexandriam pertinet, et nunquam in hac regione fuit episcopus, nec chorepiscopus, sed episcopo ALEXANDRINO ecclesiae totius regimis suberant. Quilibet autem presbyter proprios. (id est, sub se) habebat vicos maximos, numero decem, aut plures. Vicus autem, ubi habitat Ischyras, perquam exiguis, et paucorum hominum est. Ex hoc loco concludi potest,

- 1) chorepiscopos fuisse regioni, non urbi impositos
- 2) veros fuisse episcopos.
- 3) vicinae urbis episcopo non subfuisse.
- 4) vicis regionis, quae ad urbis dioecesin pertinebat, presbyteros ab episcopo urbis fuisse praefectos.

1) FRANC. ANT. KNITTEL in *prisca ruris ecclesia*. 2) DAV. BLONDEL in *Apologia pro sententia Hieronymi* pag. 127. et 93. hoc loco etiam vñus est, ut probaret, chorepiscopos fuisse veros episcopos, quamvis sententiae eius non plane accedam.

§. IV.

Idem, vitam Bonifacii ab Othlono conscriptam legendo de archiepiscopis obseruaui, qui, quum certam et fixam in aliqua metropoli non haberent sedem, prouinciae tamen prae-ficiebantur, et siebant regionarii. Bonifacius scilicet, qui insigniter de conuersione Germanorum meruerat, vagi atque incerti loci, Moguntia nondum in metropolin erecta, a Gregorio III. creatus est archiepiscopus. Inscriptio epistole a Gregorio ad ipsum missae haec probat, et ita se habet:

VI

REVERENDISSIMO et SANCTISSIMO fratri COEPISCOPO ad illuminationem gentis Germaniae - - ab hac Apostolica Dei ecclesia direxto GREGORIVS &c. deinde verba ipsius epistola: tibi sacri pallii direximus munus - atque inter archiepi-scopos unus, Deo auctore praecepimus, ut censearis: id, quod dixi, confirmant.

Orblonus in vita Bonifacii apud Ioannis rer. Mogunt. t. i. p. 222. et quae ibi notata sunt.

§. V.

Est et alia chorepiscoporum significatio. Accidebat nempe saepius, ut episcopi ad certum titulum, seu ecclesiam ordinati, illam adire non possent, qui ideo σχολαγοι, vel σχυλαζοντες vocabantur. Hi etiam erant veri episcopi; sed sine ecclesia.

Petrus de Marca, in concordia Sacerd. et Imp. I. II. c. XIII.

§. VI.

Quod si itaque episcopi erant, qui munere ordinis sui vel propter senectutem vel morbum, vel aliam aequa grauem rationem fungi non poterant, eorum opera vtebantur. Hi olim rariores; sed, postquam desidia, delicitor vitae ratio et luxus, quid quod ordinis episcopalis negletus inuauit ecclesiam, hodie sunt frequentissimi, et omnes ad titulum seu ecclesiam in partibus infidelium vel haereticorum ordinati. Inualuit enim in ecclesia Romana principium, nullam, quae olim ad orbem christianum pertinuit,

VII

tinuit, auelli posse ecclesiam. Apud nos dicunter *Weib-Bischofe.*

MALE A WICK vocabulum *Weib-Bischof* deducitur, vide Franc. ANT. KNITTEL in *prisca raris ecclesia.*

§. VII.

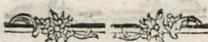
Accedo nunc ad tertiam chorepiscorum significacionem. Rariores olim erant episcopi σχολαζούτες, seu vacantes, vt ipsorum opera episcopi vel desides, vel ignorantes, vel delicatuli vel etiam propter amplissimas dioeceses quotidianis ordinis episcopalnis actibus impares vti non possent. Hinc presbyteris quosdam ordinis sui actus committebant, vt vices ipsorum ruri praesertim obirent. Hinc etiam dicebantur chorepiscopi vel episcopi villani. Hi veri episcopi non erant; sed tantum presbyteri. Quia vero actus ordinis episcopalnis peragebant, scrupulus inde hominum mentibus iniciiebatur, num actus eiusmodi essent validi. Seputae inde querelae, quae efficiebant, vt in synodo Ratisbonensi a 1000. chorepiscopi, seu episcopi villani ex ratione, quod veri episcopi non essent, prohiberentur, et functione actuum ordinis episcopalnis recte interdicerentur, id quod capitulari confirmāuit Carolous M.

BALVFIUS loccit et ECCARDVS comm. de rebus Franc. r. II.

§. VIII.

Haec prohibitio iam olim facta, in multis postea concilis repetita id effecit, vt episcopi villani tandem gradu, deūcerentur. Liquet ergo, Blondellum hypothesi suaē inhae-

VIII

inhaerentem, omnes chorepiscopos fuisse veros episcopos, Ca-
rolum et concilia perperam erroris arguere.

Haec praefatus sine ambagibus, accedo nunc ad rem,
cuius causa hanc scriptiunculam institui, scilicet ut

CANDIDATI PRAENOBILISSIMI
NICOLAI GERHARDI FEYGA,
HAMBVRGENSIS

dissertationem inauguralem indicarem. Quis vero ille sit, et
quem studiorum cursum tenuerit, ut lectori pateat, vitam eius,
ab ipso conscriptam hoc loco edo

Ego NICOLAVS GERHARDVS FEYGA natus sum d. XI. Octobris
Anni MDCCXLIII. in agro Hammensi, qui prope ab Hamburgo,
in eiusdem territorio situs est. Parentes optimos, etiamnum di-
uina gratia superstites, veneror Virum de ecclesia praeclare me-
rentem, nunquam mihi satis laudandum, MICHAELEM GER-
HARDVM FEYGA, tum temporis in eodem agro verbi diuini
ministrum, nunc Hamburgi Archidiaconum ad aedes sacras S. Ni-
colai; matrem CATHARINAM ELISABETAM e gente WEST-
PHAL, mercatoris honestissimi filiam, ad cineres usque mihi vene-
randam. A primis autem inde temporibus parentibus carissimis
hoc semper curae cordique fuit, ut potissimum disciplina christia-
na, tum etiam iis artibus, quibus actas puerilis ad humanita-
tem informari solet, instruerer. Quemadmodum autem a Musis
non

= = = = =

non plane abhorrente patri optimo visus sum; ita literarum; in primis sacrarum, studiis me dicavit. Proinde lycei Hamburgensis, quod Ioanneum vocatur, praceptoribus classum inferiorum me erudiendum tradidit, ex quorum institutione eum percepi fructum, ut bene praeparatus primam classem adire possem, ubi virtusque MULLERI, Rectoris nimirum et Correctoris, Virorum doctissimorum in me merita gratissima mente recordor. Tandem, cum literis sacris operam dare animo intendisse, hoc consilio Gymnasium patrum frequentare coepi. Ibi per triennium scholis intersui Virorum humanitate pariter atque doctrina excellentium EUSCHII, WUNDERLICHII, NOELTINGII, SCHVTZII nec non pie defunctorum WOLFII atque, cuius laudes nulla unquam obscuratura est obliuio, REIMARI. Tum consueto more curriculi academici feci initium. Lipsiam nimirum, Musarum sedem celeberrimam salutauit anno MDCCCLXV. fasces academicas gerente Magnifico atque Excellentissimo PLAZIO, Med. D. Celeb. Hic fundamentis iamiam postis indies plus superstruere nifus sum. Operam autem nauauit studio philosophico, mathematico, physico, non neglectis, quae humaniora dici solent. Familiares mihi reddere laborauit linguas Orientales, Hebraicam potissimum et Graecam. Neque studio historico desui. Doctrinam morum eum philosophi tum hominis christiani saepius audiui. In primis doctrinae sacrae, quam Dogmaticam vocant, studium multis antependium iudicauit, additis ecclesiae historia et controversiis. Tandem etiam scholis hermeneuticis, homileticis ac symbolicis, nec non collegiis sili tam Germanici quam Latini intersui. Quarum re-

rum cognitionem acceptam refero. Viris omni laude mea maioribus,
ex quibus nominasse sufficiat summe Reuerendos CRVSIVM, ERNE-
STI, BVRSCHERVM, DATHIVM, RICHTERVM, BAHRD-
TIVM; plurimum Reuerendum SCHARFFIVM; Praenobilissimos
WINCKLERVM, BOSSECKIVM, SCHWABIVM, SCHMIDIVM
atque omnium desideris nimis mature morte creptum GELLER-
TIVM. Triennio ibi peracto studiorum sedem commutare, alio-
rumque magni nominis Virorum disciplinas in usum meum conuertere
haud inutile duxi. Goettingam igitur profecto ciuitatem academi-
cam mihi dedit Magnificus atque Excellentissimus AYRER. Neque con-
siliu huius unquam me poenituit. Non enim sine emolumento praeter
cætera repetitioni Theologicae dogmaticae et historiae ecclesiasticas, col-
legii philologicis et exegeticis invtriusque Testamenti libros operam
didi. In quibus præcipuos doctores habui S. V. WALCHIVM atque
Excellentiss. MICHAELIS. Vnius anni tempore ibi præterlapsus,
cum per quadriennium iam studiis academicis imbutus essem, in
patriam demum redii. Quum autem partim singulari quodam
instinctu ad Theologiae studium amplectendum nunquam essem com-
motus; partim rerum sacrarum ministerio, aliquando forte mihi
sueundo, nimiisque quibus coniunctum est laboribus sustinendis, dif-
ficultatibus superandis, re accurata animi lance ponderata, impar
esse mihi viderer; partim pectore haud satis valido a natura me in-
structum tum demum sentirem; satius duxi, aliud studiorum ge-
nus eligere, tam naturae quam viribus et desiderio magis conve-
niens. Palmam dedi Iurisprudentiae. Optimorum igitur paren-
tum consensu, per semestre spatium domi commoratus, Lipsiam ite-
rum

= = = = =

rum me contuli Anno M D C C L X I X . Vbi quidem nouum copiosissimae doctrinae statutum metiendum inueni . Hoc autem quo celerius curriculum absoluere , haud parum mihi profuit , quod , missis ambagibus , quibus alias circumduci debent iuris studiorum tirones , statim rectam viam ingredi possem . Quare praetermissis collegiis philosophicis , mathematicis , physicis , neque repetita cultura tam sermonis patrii quam linguarum exoticarum , iis tantum operam dedi , quae ad solam iurisprudentiam pertinent . Propterea in historia iuris Rom . Institutionibus et Pandectis cognoscendis occupatus fui , non neglectis vtriusque posteriorum repetitione . Porro Struvii iurisprudentiam Rom . Germ . Historiam S . R . I . ius publicum tam eniuerse quam particulare , ius Germanium , Canonicum et Criminale , doctrinam de Actionibus et Processum iudiciarium docentes audiui . Quibus cognoscendis ansam mihi praeberunt Viri Praenob . atque Excell . BOEHMIVS , ZOLLERVS , SEGERVS , BREVNINGIVS , SCHOTTIVS , SAMTIVS , quorum omnium illustris est meritorum atque eruditio fama . Iuris autem scientiam quam Lipsiis biduo coluisse , Ienam tandem venti Musarum laude longe florentissimam , iustos in utroque iure honores petiturus . Cui desiderio ut satisferet , Virorum Ordinis in riduci Celeberrimorum examina , qua pars est obseruantia , rogavi .

Fine studiis academicis imposito , Ordinem Iectorum Candidatus noster adiit , et , vt ad consueta pro summis in utroque iure obtinendis honoribus admitteretur examina , etiam atque etiam ab eo petuit . Precibus honestissimis inclitus ordo annuit , et admissus talem se praestitit , vt dignus iudicatus

catus sit, cui cathedra dissertationis inauguralis caussa aperiatur, quam de iustitia poenarum, capitalium, praesertim in criminis furti periculosis et tertii secundum constitutionem Carolinam et ius Hamburgense sub praesidio d. IO. AVGVSTI HELLFELLD, Codicis et Nouellarum P. P. O. Consiliarii Regiminis intimi, Collegae coniunctissimi d. XVIII. Ianuarii in auditorio Iectorum habebit. Quem actum, ut Vos, Rector Magnifice, Rector Magnifice designate, Patres Academiae conscripti, Ciues omnium ordinum honoratissimi, et denique omnes litterarum Fautores, praesentia vestra ornare velitis, Vos Ordinis mei nomine ea, qua par est, obseruantia rogo. Scribebam Ienae d. XIII. Ian.

CICICCLXXII.

Jena, Diss.; 1772-74

56.

B.I.G.

Black

3/Color

White

Magenta

Red

Yellow

Green

Cyan

Blue

1772, 6 872.7

IOACH. ERDMANN SCHMIDT, D.

ORDINIS ICTORVM H. T. DECANVS

PROGRAMMA
DE

EPISCOPIS VILLANIS
A CAROLO M. PROHIBITIS,

QVO

VIRI PRAENOBILISSIMI

NICOLAI GERHARDI FEYGA,
HAMBVRGENSIS

DISPVTACTIONEM IN AVGVRALEM

DE

IVSTITIA POENARVM CAPITALIVM PRAESERTIM
IN CRIMINE FVRTI PERICVLOSI ET TERTII
SECUNDVM CONSTITVTIONEM CAROLINAM ET
IVS HAMBVRGENSE

DIE XVIII. JANVARII

SUB PRAE S IDIO

VIRI PERILLVSTRIS

IO. AVG. HELLFELD

IN AVDITORIO ICTORVM HABENDAM
INDICIT.

JENAE, LITTERIS MAVKIANIS

CIOCCCLXXII.

